

Список використаних джерел:

1. Дугин А. Г. Обществоведение для граждан Новой России, М., Евразийское Движение, 2007 – 784 с.
2. Запольскис Мартинас. Геополитика России: между атлантизмом и неоевразизмом [Електронний ресурс] / Мартинас Запольскис. – Режим доступу: <http://www.geopolitika.lt/?artc=165>
3. Кирилюк Ф. М. Філософія політичної ідеології. [Текст] / Ф. М. Кирилюк. – К.: Центр учбової літератури, 2009.
4. «Неоевразийство», вопрос о русском фашизме и российский политический дискурс [Електронний ресурс] // «Континент». – № 133. – 2007. – Режим доступу: <http://magazines.russ.ru/continent/2007/133/um4.html> – Назва з домашньої сторінки Інтернету.
5. Політологія: підручник. [Текст] / Ю. М. Розенфельд, Л. М. Герасіна, Н. П. Осипова, М. І. Панов, О. М. Сахань, О. В. Ставицька – Харків, Право, 2001.

Фролов О.О.

студент,

Науковий керівник: Золотарьова Ю.І.

доцент,

*Інститут підготовки кадрів
для Міністерства внутрішніх справ України
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого*

ПРОБЛЕМИ ПОЛІТИЧНОЇ КРИЗИ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Звертаючи увагу на економічну кризу, яка охопила всі сфери української дійсності, важливе значення в вирішенні проблем, пов'язаних з нею має аспект з'ясування причин, які тим чи іншим чином вплинули на сучасне становище України. Однією з таких причин є політична криза, яка виступає стимулюючим та детермінуючим фактором в сучасному кризовому становищі. Звертаючись до хронології, можна проаналізувати певний проміжок часу в політичному житті країни, який став, на мою думку, ключовим в створенні фундаменту майбутньої кризи. Це 2004 рік, який ознаменувався не лише скандально відомою президентською гонкою, але й прийняттям змін до діючої Конституції України. Перехід країни до парламентсько – президентської форми правління, хоча і мав яскраво політичне забарвлення, але все – таки асоціювався (на першому етапі) як позитивна динаміка та перспектива, яка б могла вирішити багато питань, пов'язаних з авторитарністю влади до 2004 року. Це і плюралізм думок, і можливість їх реалізації в колегіальному форматі, і розширення ролі політичних партій та інші аргументи. Сьогодні в 2014 році ми вже говоримо про зовсім інші речі. Невдачі парламентаризму сьогодні вражають своєю масштабністю, починаючи від нефунціональності та закінчуючи партійною узурпацією. В цьому процесі хочу звернути увагу перш за все на:

Тенденцію масової непрофесійності, що обумовлено діючим виборним законодавством. Посилення партійної дисципліни, що в свою чергу є чинником, який дискредитує сутність парламентаризму. Відсутність чіткої законодавчої бази яка б регулювала характер взаємовідносин між гілками влади та між владою та опозицією. Відсутність політичної волі та свідомості, що впливає на прийняття політичних рішень та функціонування державних інститутів. Розглядаючи детально кожний з цих аспектів, слід зазначити, що кожний з них відбувався в складі певного глобального процесу і має свої шляхи виходу: проблеми пов'язані з політичною кризою дуже сильно залежать від проблем виборчого законодавства. Перехід до пропорційної виборчої системи з закритими партійними списками, створив таку систему, при якій зв'язок «виборець – народний депутат» немає жодного сенсу. Партійне керівництво в таких умовах узурпує владу, а партійні списки є носіями непрофесійних кадрів.

Шляхи виходу: зміна виборчої системи на пропорційну з відкритими списками. Саме цю систему я вважаю найбільш дієвою, враховуючи недоліки мажоритарної (розподіл округів, партійні ярлики) та непрактичність змішаної.

Прийняття нового виборчого кодексу, який би закритим би всі питання, пов'язані з виборчим процесом. Гостріше стоїть питання з таким процесом як конституційна реформа, яка фактично й уособлює собою той величезний комплекс проблем, який спровокував протистояння гілок влади. Варто зазначити, що процес значно закам'янілий, тому зрушити цю проблему з місця зможе тільки прийняття нової Конституції, яка б чітко розмежувала всі повноваження та обов'язки всіх органів державної влади, для скасування протиріч, які призводять до відвертого політичного протистояння.

Шляхи виходу: прийняття нової Конституції, яка б скасувала конституційну реформу, та по-новому розподілила державну владу за принципом «стримування та протидій», що б зробило державні органи взаємозалежними та приреченими на компроміс.

Прийняття закону «Про опозицію», який би скоординував діяльність між владою та опозицією, закріпивши їх співпрацю. Проблема відсутності політичної волі та свідомості, на мою точку зору пов'язана з відсутністю загальноукраїнської традиції політичної діяльності, яка б дала змогу говорити про формування певної конкретної національної (не пострадянської) моделі державного управління. Відсутність цього призвело до того, що країна розвивалася в перші роки незалежності по радянській моделі, окремі елементи якої збереглися і по сьогодні.

Шляхи виходу: формування національної; надання стимулу та заохочення молодих фахівців; розвиток патріотизму та відстоювання національних інтересів.

Отож, причини та реалії політичної кризи в Україні криються в непродумано проведеній конституційній реформі, недосконалості виборчого законодавства, відсутності чіткої юридичної бази, низькому рівні політичної волі та свідомості. Така ситуація потребує швидкого вирішення, якого, на мою думку, можна досягнути шляхом послідовних реформ, які в умов не тільки політичної, але й економічної кризи, мають величезне значення для майбутнього України.